

Mommy Variety

สวัสดีเดือนกันยายน เนื่องในโอกาสที่ @Rama ฉบับนี้ตีพิมพ์ออกมาหลังวันแม่เพียงไม่กี่วัน คอลัมน์ Camera Diary จึงมีเรื่องของคุณแม่หลากหลายรูปแบบมาฝาก ซึ่งอาจจะม่เรื่องราวที่เราไม่เคยคาดคิดว่าจะได้พบเจอ และบางเรื่องอาจจะทำให้ประทับใจก็เป็นได้

ฉันได้รับการส่งปรึกษาคนไข้รายหนึ่งจากหอผู้ป่วยสูติกรรม หอผู้ป่วยอันเป็นสถานที่แห่งความสุขแห่งเดียวของโรงพยาบาลก็ว่าได้ เพราะบรรดาแม่ ๆ ที่ตั้งครรภ์มานานนับ 9 เดือนจะได้พบเจอหน้าลูกน้อยเสียที

เมื่ออ่านรายละเอียดการส่งปรึกษาในมือกลับทำให้ฉันต้องครุ่นคิด... เด็กหญิงอายุ 12 ปีมาที่หอผู้ป่วยสูติกรรมเพื่ออะไร

เมื่อไปถึงเตียงผู้ป่วย ฉันสบตากับดวงตากลมโต พลันเด็กหญิงกลับก้มหน้ามองพื้น การไม่สบตากับใครน่าจะทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยมากกว่า

รายละเอียดในแฟ้มผู้ป่วยบอกฉันให้รู้ว่าเธอมาโรงพยาบาลด้วยเรื่องตั้งครรภ์ไม่พร้อม และผู้ปกครองต้องการยุติการตั้งครรภ์ เนื่องจากไม่สามารถเลี้ยงดูได้และเด็กต้องกลับไปศึกษาต่อ แต่เมื่อแพทย์ทำการตรวจครรภ์กลับพบว่าอายุครรภ์มากถึง 28 สัปดาห์หรือเท่ากับ 7 เดือน ทำให้ไม่สามารถยุติการตั้งครรภ์ได้ จำเป็นต้องตั้งครรภ์ต่อไปจนคลอดเท่ากับว่าแผนการดูแลเด็กหญิงและลูกต้องเปลี่ยนแปลงไป แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเธอไม่ยอมบอกว่าใครเป็นผู้กระทำ

บ้านพักเด็กและครอบครัว กรุงเทพมหานคร ได้รับตัวเธอเข้าไปอยู่ในความคุ้มครองตามกฎหมายคุ้มครองเด็กทำการแจ้งความ และเมื่อคลอดก็มีการเก็บวัตถุพยานเพื่อเป็นหลักฐานในการจับคนร้าย

ด้วยความที่เด็กหญิงไม่มีแม่ และพ่อไม่สามารถดูแลทั้งสองได้ จึงตัดสินใจฝากเธอไว้ในสถานคุ้มครองของรัฐจนกว่าจะจับผู้กระทำได้ และฝากหลานตัวน้อยไว้ในความดูแลของสถานสงเคราะห์

เวลาผ่านไปประยะหนึ่ง เด็กหญิงตัดสินใจบอกกับเจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็กว่าใครเป็นผู้ล่วงละเมิดเธอ **“หลวงปู่”** เธอเงิบไปอึดใจ **“เค้าเป็นปู่ของเธอเอง แต่เค้าบวชเป็นพระ...”**

ศาลออกหมายจับทันที แต่ไม่ทัน คุณปู่รู้ตัวและหนีออกจากพื้นที่ไปเสียก่อน

เด็กหญิงได้เรียนต่อในโรงเรียนของสถานคุ้มครองหลังจากหยุดเรียนมา 2 ปี และในทุก ๆ ปีเดือน เธอและลูกจะได้พบหน้ากันครั้งละ 2-3 ชั่วโมง

“แค่นั้นก็พอแล้วสำหรับหนู” เธอเอ่ย **“หนูจะตั้งใจเรียน รับผิดชอบให้จบ มีงานทำ แล้วรับลูกออกมาอยู่ด้วยกัน”** นี่คือคำพูดของเด็กอายุ 12 ปีที่บอกกับฉัน

หลังจากเวลาผ่านไปเกือบ 3 ปีฉันฉันทึ่งใจในใจในการจับคนร้าย แต่ในที่สุดตำรวจก็จับผู้กระทำผิดได้ ด้วยจำนวนต่อหลักฐานและวัตถุพยาน จึงยอมรับสารภาพทั้งหมด

หลวงปู่ได้จำคุกแทนจำวัดยาว ๆ ไป 20 ปี

“เช้าวันหนึ่ง”

ฉันได้รับการติดต่อจากคนรู้จักให้ช่วยให้คำปรึกษาแก่คนไข้คนหนึ่งที่กำลังเรียนอยู่ในระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศไทย

ฉันให้หมายเลขโทรศัพท์ส่วนตัวไป เนื่องจากเรื่องที่ถูกป่วยขอปรึกษานั้นเป็นเรื่องที่ส่วนตัวมากทีเดียว ไม่นานนักเราก็ได้รับโทรศัพท์จากเบอร์ที่ไม่รู้จัก

“พี่คะ” เสียงจากปลายทางสั่นจนสัมผัสได้ “หนูโทรมาตามเบอร์ที่เพื่อนให้มาคะ” และเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจอย่างชัดเจน “พี่พอจะช่วยหนูได้มั๊ยคะ...”

บางครั้ง ... ฉันรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังลึกลับทำอะไรผิดกฎหมายอยู่หรือเปล่า ทำให้มันดูมีความลึกลับในน้ำเสียงนั้นนัก

เสียงจากฝั่งตรงข้ามขาดหายไปราวกับกำลังรอคอยคำตอบอะไรบางอย่าง

“คะ” ฉันตอบออกไปเพียงสั้น ๆ

“พี่คะ ได้โปรด... ช่วยหนูด้วยนะคะ”

สองสัปดาห์ต่อมาหญิงสาวกลับไปเรียนตามปกติ ต้นแขนด้านในข้างซ้ายยังมีรอยขีดข่วน ๆ หลังจากฝั่งยาคุมกำเนิดหน้าท้องที่เคยบวมขึ้นกลับแบนราบเหมือนกับสาวรุ่นทั่ว ๆ ไป หลังจากนั้นเธอก็ไม่ต้องกังวลว่าจะตั้งครรภ์ไปอีก 5 ปี

อย่างน้อยฉันก็ช่วยให้เด็กคนหนึ่งได้เรียนจบมหาวิทยาลัย ไม่เป็นแม่ก่อนวัยอันควร และหวังว่าเธอจะเป็นแม่ที่ดีต่อไปในอนาคตได้

ฉันตอบตัวเองในสิ่งที่ทำ และดูเหมือนจะเป็นการปลอบใจตัวเองเสียมากกว่าจะตอบถึงสิ่งที่ได้กระทำลงไป

แดดยามสาย ส่องผ่านทะเลหุบเขาไปยังทุกส่วนของร่างกาย หยตเหลือไหลรวมกันจนรู้สึกได้ถึง ความเปียกชื้น ฉันยืนอยู่ใต้สถานีรถไฟฟ้าใจกลางเมืองหลวง แผนที่ในมือบอกทางให้เดินเท้าต่อไป เพียงแค่ข้ามถนนแล้ว ฉันจะได้พบกับรางวัลของจริง

เหนือหัวขึ้นไปเป็นรางคู่ของรถไฟฟ้า ใต้เท้าที่ขรุขระเต็มไปด้วยหินเป็นรางเดี่ยวของรถไฟไทย ช่างเป็นคู่ขนานที่ लगตัวเสียจริง

“หมอ ๆ มาหาใคร” ฉันหันตามเสียงเรียกพลางบอกจุดหมายปลายทางที่ต้องการ

“มา ๆ เดียวฉันพาไป ฉันเป็น อ.ส.ม. อยู่ในชุมชนนี้ ฉันรู้จักบ้านนังหนูนี้ มันอยู่ริมทางรถไฟนี่แหละ”

“ขอบคุณคะ” ฉันตอบพลางเดินตามไป

“อึก ล้วยยย หมอมาหา” เสียงตะโกนทำเอาฉันตกใจ คนอื่นเขาจะคิดไปไกลไหมนึกว่าฉันมาทวงหนี้

“พยาบาลมาเยี่ยมคุณกล้วยคะ” ฉันแจ้งความจำนงค์กับหญิงสูงวัยตรงหน้า เธอเดินไปเปิดประตูห้องเล็ก ๆ

ด้านใน

“แค้นหมอไว้ทำไมไม่ออกไปรับ ต้องให้หมอเค้าเดินหาบ้านจนหัวเปียก” แม่สามีของกล้วยเสียงดังไม่แพ้กัน

“หมอมานั่งกับลูกหอรอ” เธอหันกลับมาถาม

“ใช่คะ มาเยี่ยมดูว่าแม่กับลูกแข็งแรงมั๊ย” ฉันมองไปที่กล้วยกับลูก เธอหลบสายตาฉันแวบหนึ่ง

“งั้นก็ตามสบายเถอะนะ”

“คะ” ฉันรับคำสั่ง ๆ แล้วหันไปดูลูก

“หนูเลิกยาแล้วนะหมอ” กล้วยจ้องหน้าฉัน “หนูพูดจริง ๆ นะ ตั้งแต่ไปโรงพยาบาลคลอดมันมา หนูก็ไม่ได้ยุ่งอีกเลย”

“เลิกอะไรบ้าง”

“ก็ทั้งหมดนั่นแหละ บุหรี่ เหล้า ไอซ์ แล้วก็กัญชา” ท้ายประโยคเธอเสียงอ่อย

ฉันเลิกคิ้ว สบตาเธอเพื่อความมั่นใจ “จริง ๆ นะหมอ” คราวนี้เธอเสียงดังขึ้น

หลังจากตรวจร่างกายกล้วยและลูกพบว่าอาการทั่วไปปกติ เจ้าตัวน้อยแข็งแรงดี ถึงแม้ว่าแม่ของเธอจะเสพกัญชาทุกวันจนกระทั่งคลอดก็ตาม

และนี่คือเหตุผลที่ฉันต้องมาเยี่ยมเธอและลูกถึงบ้านนั่นเอง

“แกร่ง”

เสียงซอสนแตนเลสคันหนาทะทกกับงานกระเบื้องเบา ๆ แก้มขาวอมชมพูกำลังขยับตามแรงเคี้ยวของเจ้าของซอสนั่น ดวงตากลมเล็ก หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย มุมปากยกขึ้นตามรอยยิ้มของสาวน้อย ใบหน้าอันเป็นเอกลักษณ์ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของโรคนี้บ่งบอกให้รู้ว่าเธอเป็นเด็กในกลุ่มอาการดาวน์ (ดาวน์ซินโดรม - Down's syndrome) มือป้อมสั้นกำลังตักข้าวเข้าปากอีกครั้ง น่าแปลกใจที่น้อยครั้งนักจะได้เห็นเด็กดาวน์สามารถช่วยเหลือตัวเองได้มากขนาดนี้ในที่สาธารณะ

ข้าวคำสุดท้ายเข้าปากของเด็กหญิง รอยยิ้มของผู้เป็นแม่ผุดขึ้นตามมา หญิงวัยกลางคนที่เฝ้ามองเธอด้วยความรัก ความภูมิใจเล็ก ๆ แบบนี้เราอาจพบได้ในทุกวัน แต่สำหรับครอบครัวของเด็กดาวน์ต้องแลกมาด้วยความพยายามของผู้ดูแล

เสียงสมาร์โฟนดังขึ้น ทำให้เราต้องเบนสายตาจากเด็กน้อยคนนั้นไปยังต้นเสียง

“คะ กำลังทานข้าวกันคะ” เสียงผู้เป็นแม่ตอบกลับไป

“คุณพ่ออยากคุยด้วยจ๊ะ” คุณแม่ส่งโทรศัพท์ข้ามโต๊ะมายังเด็กน้อย

“คะ” เด็กหญิงพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มกว้าง เสียงสนทนายังคงดำเนินต่อไปท่ามกลางความสุขของทุกคนในครอบครัว

ฉันทน์

มีโอกาสได้คุยกับญาติคนไข้คนหนึ่งอายุ 63 ปี คุณยายทำงานก่อสร้างตั้งแต่สาว ๆ จนกระทั่งถึงวัยเกษียณหญิงสูงวัยเล่าให้ฟังว่าสามีจากไปตั้งแต่ลูก 3 ขวบ จึงยึดอาชีพก่อสร้างหาเลี้ยงตัวเองและลูก โชคดีได้งานที่บริษัทมีชื่อแห่งหนึ่ง

“เรามันจบป.4 ได้งานที่นี้ก็ถือว่าดีมากแล้ว”

“ยายมีประกันสังคมด้วยนะ บริษัทเค้าทำให้” คุณยายดวงตาเป็นประกายขณะพูดให้ฟัง

“ยายเคยสร้างตึกสูง 40-50 ชั้นเชียวนะ สีที่ทาผนังนะ ฝีมือยายเอง” หญิงชราเล่าอย่างภาคภูมิใจ

“ที่เลี้ยงลูกโตมาได้นั้นก็ด้วยสองมือนี้แหละ” ดวงตาสีเทาแก้มมองสองมือพลางน้ำตารินและคงมีความหมายมากมายอยู่ในใจ

คุณยายเกษียณเมื่ออายุ 60 ปี และได้เงินมาก่อนหนึ่ง จึงหันหลังให้กรุงเทพฯ กลับไปอยู่ที่บ้านเกิด แต่วันนี้คุณยายเข้ากรุงเทพฯ อีกครั้งเพื่อมาเยี่ยมเหลนคนแรกของครอบครัว “ฉันทน์มีลูก ลูกฉันทน์มีหลาน หลานฉันทน์มีเหลน ทุกคนเป็นแม่กันหมดแล้วนะ” เธอยิ้มให้ฉันทน์อีกครั้งอย่างดีใจ

เนื่องในวันแม่ 2563 @Rama ขอร่วมเทิดทูนพระคุณแม่ และขอขอบคุณผู้เป็นแม่ทุกคนบนโลกใบนี้ที่สรรสร้างให้ลูก ๆ ได้เติบโตจวบจนปัจจุบัน

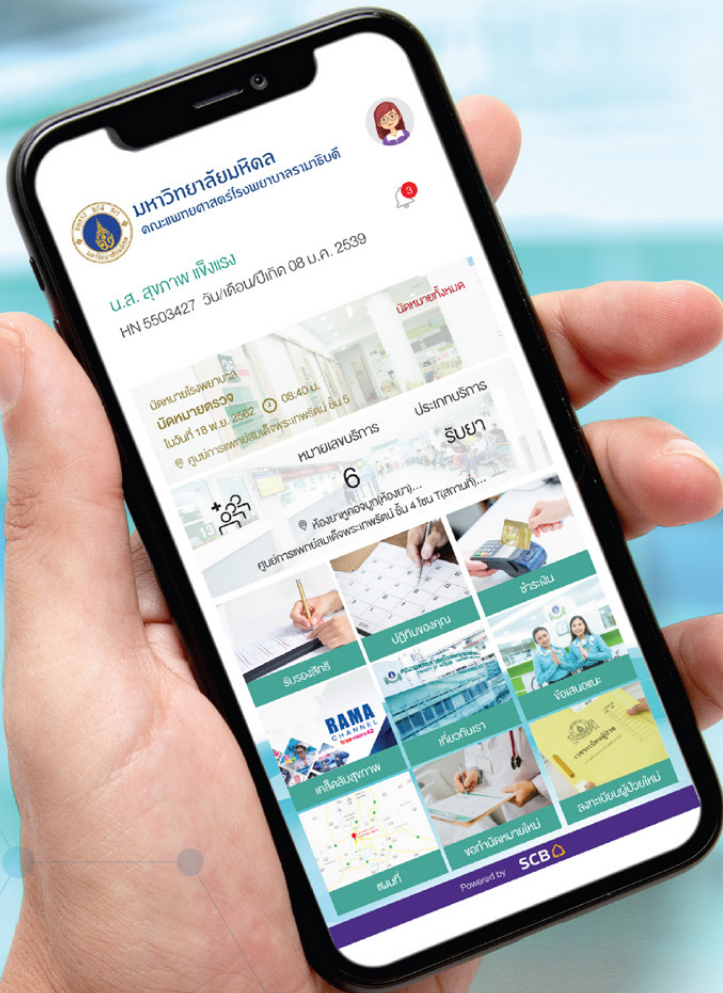

มหาวิทยาลัยมหิดล
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี

Rama App

นัดหมาย จ่ายเงิน รับยา ง่ายครบ
จบใน App เดียว

ดาวน์โหลดฟรีได้แล้ววันนี้
ทั้ง IOS และ Android

*รองรับ iOS 11 และ Android 6.0 เป็นต้นไป

